

minelle værdi, idet anskaffelsesværdien skal ansættes til den aktuelle handelsværdi (kursværdi) ved fordringens anskaffelse (etablering), og denne vil jo ofte være lav under hensyn til, at fordringen er opstået, fordi fordringshaver har indfriet skyldners misligholdte gæld.

Svar:

Jeg er enig i den første del af fortolkningen af min tidligere besvarelse. Jeg er derimod ikke enig i andel del, som vedrører spørgsmålet om kautionistens anskaffelsessum for sit regreskrav.

Det fremgår af kursgevinstlovens § 8, stk. 2, at ved opgørelse af gevinst eller tab på fordringer anvendes som anskaffelsessum kursværdien på erhvervelsestidspunktet, medmindre den skattepligtige godtgør at have erhvervet fordringen for et højere beløb. Kautionisten erhverver sit regreskrav ved indfrielse af sin kautionsforpligtelse og må efter min opfattelse have erhvervet regreskravet for det beløb, hvorved han eller hun har indfriet sin kautionsforpligtelse. Den betalte kaution udgør dermed kautionistens anskaffelsessum for regreskravet.

Hvis kautionistens anskaffelsessum for regreskravet i stedet som forudsat i spørgsmålet skulle ansættes til regreskravets aktuelle kursværdi på tidspunktet for kautionsbetalingen, ville der i øvrigt opstå et urimeligt skattemæssigt resultat i situationer, hvor kautionisten efterfølgende opnår fuld dækning for sit regreskrav. En kautionist, som opfylder sin kautionsforpligtelse og efterfølgende opnår dækning hos skyldneren, har hverken haft gevinst eller tab, men ville i en sådan situation blive beskattet af en opgjort gevinst, hvis regreskravets anskaffelsessum skulle ansættes til et mindre beløb end det faktisk betalte kautionsbeløb.

Jeg skal tilføje, at der dog som altid, når det drejer sig om fortolkning af gældende ret, er tale om et ligningsmæssigt spørgsmål, som i sidste ende kan indbringes for domstolene.

Spørgsmål 46:

Ad svaret på spørgsmål 35, jf. bilag 46.

Ministeren bedes redegøre for, hvorledes den manglende præcision i overgangsreglerne stemmer med ministerens proklamerede retssikkerhedsprincipper.

Dette bedes særligt belyst under hensyn til, at det nu kan blive afgørende for den fremtidige skattemæssige behandling af tab på koncerninterne fordringer, hvorledes de berørte selskaber har bogført mellemregnings- og lånetransaktioner, herunder løbende betalinger og afdrag, i den periode, fra juni 1991 til januar 1992, hvor der ikke forelå noget om, at der ville blive ændret i overgangsordningen for koncernmellemværende pr. 29. maj 1991.

Svar:

Det er generelt ikke muligt på skatterettens område at lovgive så detaljeret, at enhver form for fortolkning og konkret vurdering i den enkelte sag kan undgås. Dette gælder selvsagt også for det fremsatte forslag til ændring af kursgevinstloven.

Det er samtidig min opfattelse, at skattereglerne skal være klare, enkle og forståelige for at opnå den maksimale grad af retssikkerhed. At fastsætte komplicerede overgangsregler for alle tænkelige særtilfælde harmonerer dog ikke hermed.

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål 35, vil man i visse situationer kunne komme ud for, at tab på koncernfordringer kun kan opgøres efter en konkret ligningsmæssig vurdering, ligesom resultatet vil kunne være forskelligt alt afhængigt af, hvorledes mellemregningsforholdene er tilrettelagt i den konkrete situation. Skulle dette helt eller delvis undgås, ville det kræve en yderligere komplicering af regelsættet.

Hertil kommer, at sådanne regler formentlig kun ville blive aktuelle i et begrænset antal situationer, hvor det ene koncernselskab ikke er i stand til at betale sin gæld til det andet. Det bemærkes samtidig, at selve afgørelsen af, om og hvornår der opstår et skattemæssigt fradagsberettiget tab, i mange tilfælde herudover vil bero på en konkret ligningsmæssig vurdering.

Spørgsmål 47:

Hvilken bogføring er afgørende, hvis de to koncernselskaber har bogført løbende betalinger på forskellige af de indbyrdes mellemværender?

Eksempel:

Der er et lånemellemværende og en løbende varekredit. Datterselskabet har bogført en be-